

THE
WHITE ROSE

— — — — —
AMY EWING

Ik kan stenen verbrijzelen en de wind veranderen in een tornado.

VERTAALD DOOR ANS VAN DER GRAAFF

YOUNG & AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2015 by Amy Ewing

Oorspronkelijke titel: *The White Rose*. All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007

© 2017 vertaling: Ans van der Graaff

© 2015 omslagbeeld: Michael Frost

© 2015 vormgeving omslag: Colin Anderson

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7375 2 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

~ Een ~

DE ARCANA ZWIJGT.

Ik tuur naar de kleine, zilveren stemvork die tussen de sieraden op mijn kaptafel ligt. Garnets woorden weerklinken nog in mijn oren.

We halen je hier uit.

Ik dwing mijn brein te werken, onderdruk mijn angst en probeer de stukjes in elkaar te passen. Ik zit opgesloten in mijn slaapkamer in het paleis van het Meer. Hoe komt Garnet, de zoon van de hertogin van het Meer, aan een arcana? Werkt hij samen met Lucien, de hofdame van de Electrix en mijn geheime vriend en redder? Maar waarom heeft Lucien me dat dan niet verteld?

Lucien heeft je ook niet verteld dat surrogaten sterven bij de bevalling. Hij vertelt je niet meer dan hij denkt dat je moet weten.

Ik word door paniek bevangen als ik aan Ash denk, opgesloten in de kerker, bloedend. Ash, een gezelschapsjongen voor adellijke dochters, die zijn leven op het spel heeft gezet door van mij te houden. Ash, de enige andere

persoon in het paleis die begrijpt hoe het voelt om als eigendom te worden behandeld.

Ik schud mijn hoofd. Hoelang heb ik naar de arcana zitten turen... tien minuten? Twintig?

Er moet iets gebeuren. Nadat de hertogin ons samen in zijn kamer betrapte, werd hij geslagen en in de kerker gegooid en er is niemand onderweg om hem te redden. Als Ash daar blijft, gaat hij dood.

De angst keert terug, komt als gal in mijn keel omhoog. Ik knijp mijn ogen dicht en zie alleen maar de regimenters die door zijn slaapkamerdeur binnen kwamen stormen en hem van het bed sleurden. Zijn bloed dat op de sprei spatte toen een regiment Ash telkens weer met een pistool in zijn gezicht sloeg terwijl de hertogin toekeek.

En Carnelian. Het gemene, akelige nichtje van de hertogin. Zij was er ook. Zij had ons verraden.

Ik bijt op mijn lip en krimp ineen. Ik bekijk mezelf in de spiegel... mijn haar zit in de war, mijn ogen zijn rood en gezwollen. Er zit een scheur in mijn onderlip, vlak bij de mondhoek, en de gekneusde huid op mijn jukbeen begint donker te verkleuren. Ik raak de gevoelige plek voorzichtig aan en herinner me hoe het voelde toen de hertogin me sloeg.

Ik schud opnieuw mijn hoofd. Er is zo veel gebeurd sinds de Veiling. Geheimen, bondgenootschappen, sterfgevallen. Ik ben gekocht om het kind van de hertogin te baren. Ik zie nog steeds de woede in haar ogen toen ze Ash en mij in dezelfde kamer, in hetzelfde bed zag. 'Sloerie' noemde ze me toen de regimenters Ash wegsleepten. Haar beledigingen doen me niets. Ik vraag me alleen af wat er nu gaat gebeuren.

Lucien had me een serum gegeven dat ik vannacht moest innemen. Daardoor zou het lijken of ik dood was en kon hij me de Jewel uit smokkelen, naar een veilige plek waar mijn lichaam niet voor adellijke doeleinden zou worden gebruikt. Maar ik heb het niet ingenomen. Ik heb het weggegeven... aan Raven.

Mijn beste vriendin Raven zit ergens in het aangrenzende paleis van de Steen. Haar meesteres gebruikt haar voor duisterder doeleinden. Raven is niet alleen zwanger van het kind van de gravin van de Steen, ze wordt boven-

dien gemarteld op manieren die ik me niet eens kan voorstellen. Ze is alleen nog maar het omhulsel van het meisje dat ik heb gekend.

En ik kon haar daar niet achterlaten. Ik kon haar zo niet laten sterven.

Dus heb ik haar het serum gegeven.

Lucien zal boos zijn als hij erachter komt, maar ik had geen keus. Dat moet hij maar begrijpen.

Met bevende vingers pak ik de arcana op en ga op de rand van het bed zitten.

‘Garnet?’ fluister ik tegen het ding. ‘Lucien?’

Er geeft niemand antwoord.

‘Garnet?’ probeer ik weer. ‘Als je me kunt horen... alsjeblieft, zeg dan iets tegen me.’

Niets.

Hoe kan ik gered worden als de regimenters voor mijn deur op wacht staan? Hoe kan Ash gered worden?

Mijn hoofd bonkt... nadenken doet pijn. Ik krul me op mijn bed op met de zilveren stemvork stevig tussen mijn vingers geklemd. Ik wil dat hij gaat zoemen, dat er iemand tegen me praat.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik. ‘Laat hem niet doodgaan.’

Ikzelf heb misschien nog wel iets wat de hertogin wil hebben. Mijn lichaam is wellicht reden genoeg om me in leven te houden. Maar Ash heeft dat niet.

Ik vraag me af hoe het voelt om te sterven. Ik zie het verwilderde meisje weer voor me, de surrogaat die zich verscholen had om aan de adel te ontsnappen. De surrogaat die ik voor de muren van mijn houderij, Southgate, geëxecuteerd zag worden. Ik herinner me haar vreemd vredige uitdrukking toen het einde naderde. Haar moed. Zou ik net zo sterk kunnen zijn als zij als mijn hoofd op het hakblok werd gelegd? *Zeg tegen Cobalt dat ik van hem hou*, zei ze. Dat begrijp ik in elk geval. Ash’ naam zou een van de laatste woorden zijn die over mijn lippen kwamen. Ik vraag me af wie Cobalt was. Ze moet heel veel van hem gehouden hebben.

Ik hoor een geluid en spring zo snel overeind dat de kamer lijkt te kantelen. Ik kan er alleen maar aan denken dat ik de arcana ergens moet verber-

gen, nu meteen. Die vormt mijn enige verbinding met de mensen die me willen helpen. Er zitten echter geen zakken in mijn nachthemd en ik durf het niet te riskeren hem ergens in de kamer te verbergen voor het geval de hertogin besluit me te verplaatsen.

Dan herinner ik me het Exetorsbal, toen Lucien me de arcana gaf. Toen Garnet mijn kapsel geruïneerd had en Lucien me te hulp kwam en de zilveren stemvork in mijn dikke, zwarte krullen verstopte.

Werkte Garnet toen al met Lucien samen? Had hij mijn kapsel expres verpest?

Ik heb nu echter geen tijd om daar bij stil te staan. Ik ren naar mijn kaptafel en trek de la open waarin Annabelle, mijn eigen hofdame en mijn beste vriendin in het paleis van de hertogin, mijn haarlinten en spelden bewaart. Ik draai mijn haar laag in mijn nek in een dikke, rommelige knot en zet de arcana er met spelden in vast.

Ik werp mezelf net weer op het bed als de deur opengaat.

‘Sta op,’ beveelt de hertogin. Ze wordt geflankeerd door twee regimenters. Ze ziet er precies hetzelfde uit als toen ik haar in Ash’ slaapkamer zag. Ze draagt dezelfde goudkleurige kamerjas en haar glanzende zwarte haar hangt los over haar schouders. Ik weet niet waarom dat me verbaast.

Het gezicht van de hertogin is kil en gevoelloos wanneer ze naar me toe komt. Het doet me denken aan de eerste keer dat ik haar zag en ik verwacht dat ze met haar scherpe, kritische blik om me heen zal lopen en me weer in mijn gezicht zal slaan.

Ze blijft echter op een paar decimeter afstand staan en kijkt me aan, haar uitdrukking niet langer kil, maar woedend.

‘Hoelang al?’ vraagt ze.

‘Wat?’

De hertogin knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Doe niet alsof je achterlijk bent, Violet. Hoelang slaap je al met die gezelschapsjongen?’

Het is vreemd om haar mijn naam te horen gebruiken. ‘Ik... ik sliep niet met hem.’ Dat is deels waar, want op het moment dat we gisteren werden betrappt, sliepen we niet.

‘Lieg niet tegen me.’

‘Ik lieg niet.’

De neusvleugels van de hertogin worden breder. ‘Vooruit dan maar.’ Ze wendt zich tot de regimenters. ‘Bind haar vast. En breng de andere binnen.’

De regimenters storten zich op me voor ik de kans krijg te reageren, rukken mijn armen achter mijn rug en binden me met een ruw touw vast. Ik schreeuw en ruk eraan, maar het zit te strak. Het touw schuurt in mijn huid en het geboende hout van de bedstijl waar ze me aan vastbinden drukt in mijn rug. Dan wordt een kleine, magere gestalte binnengebracht.

Annabelles ogen kijken me vol angst aan. Ook haar handen zijn achter haar rug vastgebonden. Ze kan haar lei dus niet gebruiken... Annabelle is stom geboren en kan alleen ‘praten’ door te schrijven. Haar koperkleurige haar is niet in het gebruikelijke knotje opgestoken en haar gezicht is zo bleek dat haar sproetjes heel erg opvallen. Mijn mond wordt droog.

‘Laat ons alleen,’ beveelt de hertogin, en de regimenters trekken de deur achter zich dicht.

‘Zij weet nergens van,’ protesteer ik zwakjes.

‘Dat kan ik maar moeilijk geloven,’ zegt de hertogin.

‘Het is waar!’ roep ik, harder nu, me verzettend tegen mijn boeien omdat ik niet kan toestaan dat Annabelle iets overkomt. ‘Ik zweer het op mijn vaders graf; ze wist van niets!’

De hertogin kijkt me met een wrede glimlach rond haar lippen aan. ‘Nee,’ zegt ze, ‘ik geloof je nog steeds niet.’ Ze slaat Annabelle vreselijk hard in haar gezicht.

‘Alstublieft!’ schreeuw ik terwijl Annabelle achteruit strompelt en bijna haar evenwicht verliest. ‘Doe haar geen pijn!’

‘O, maar ik wil haar ook helemaal geen pijn doen, Violet. Dit is jouw schuld. Haar pijn eindigt zodra jij me de waarheid vertelt.’

Mijn polsen doen pijn, het touw schuurt mijn huid kapot doordat ik me ertegen verzet. Opeens staat de hertogin vlak voor me, houdt ze mijn gezicht in een ijzeren greep en drukt ze haar nagels in de bloeditstorting op mijn wang. ‘Hoelang slaap je al met hem?’

Ik probeer haar te antwoorden, maar kan mijn mond niet opendoen.

De hertogin laat me los. ‘Hoelang?’ vraagt ze weer.

‘Eén keer,’ zeg ik, naar adem snakkend. ‘Het was maar één keer.’

‘Wanneer?’

‘De nacht voordat,’ zeg ik hijgend, ‘de dokter voor de tweede keer probeerde...’

De hertogin kijkt me ziedend van woede aan. ‘Heb je de zwangerschappen met opzet gesaboteerd?’

Ik kijk haar wezenloos aan. ‘Ik... nee. Hoe zou ik dat moeten doen?’

‘O, ik weet het niet, Violet. Je bent heel vindingrijk. Je zou vast wel een manier gevonden hebben.’

‘Nee,’ zeg ik.

De hertogin slaat Annabelle weer in haar gezicht.

‘Alstublieft,’ smeek ik. ‘Ik vertel u de waarheid.’

Een van Annabelles schouders is opgetrokken, alsof ze haar gezwollen wang probeert te beschermen. We kijken elkaar aan en ik zie niets dan angst in haar ogen. En verwarring.

Ze fronst haar wenkbrauwen en ik weet dat ze me iets probeert te vragen, maar ik weet niet wat.

‘Dit is mijn dilemma, Violet,’ zegt de hertogin, die voor me heen en weer loopt. ‘Je bent heel waardevol voor me. Hoe graag ik je misschien ook zou willen vermoorden voor wat je hebt gedaan, het zou zakelijk gezien niet erg verstandig zijn. Natuurlijk zal je leven in dit paleis van nu af aan anders zijn. Geen bals meer, geen cello meer, geen... nou ja, niets meer, denk ik. Als het moet, houd ik je de rest van je verblijf hier vastgebonden op het bed in de kamer van de dokter. Ik heb een spoedverzoek naar de Exetor gestuurd voor de executie van de gezelschapsjongen, dus die zal over een uur of zo wel dood zijn. Dat is dan je straf. Ik vraag me alleen af of het genoeg zal zijn?’

Ik probeer het gejack dat door mijn keel omhoogkruipt te onderdrukken, maar de hertogin hoort het en glimlacht.

‘Vreselijk zonde, eigenlijk... hij is erg aantrekkelijk. En buitengewoon bekwaam, heb ik gehoord. De vrouw van de Stroom was lyrisch over hem tijdens Garnets verlovingsfeest. Jammer dat ik de kans niet heb gehad zelf van zijn talenten te genieten.’

Er kronkelt iets kouds en glibberigs door mijn binnenste. De glimlach van

de hertogin wordt breder. ‘Vertel eens, alsjeblieft,’ vervolgt ze, ‘wat dacht je nou eigenlijk dat er zou gebeuren? Dat jullie samen de zonsondergang tegemoet zouden rijden? Weet je met hoeveel vrouwen hij het bed heeft gedeeld? Het is walgelijk. Ik had gedacht dat je een betere smaak zou hebben. Als je zo nodig verliefd door het paleis moet lopen, waarom kies je dan niet voor Garnet? Hij heeft weliswaar geen manieren, maar hij is aantrekkelijk genoeg. En hij heeft een uitstekende stamboom.’

Bij die woorden klinkt er onwillekeurig een verstikte, schorre lach uit me op. ‘Zijn stamboom? Denkt u nou echt dat buiten de adel ook maar iemand in deze stad daar iets om geeft? Jullie zouden niet eens surrogaten nodig hebben als jullie je niet zo druk maakten over die stomme stambomen!’

De hertogin wacht geduldig tot ik klaar ben. ‘Ik had gedacht dat je je woorden wel wat zorgvuldiger zou kiezen,’ zegt ze. Als ze Annabelle weer slaat, barst de huid onder haar rechteroog open. Tranen stromen over Annabelles wangen.

‘Je moet heel goed begrijpen,’ zegt de hertogin, ‘dat je van mij bent. De dokter zal niet ophouden tot mijn baby in je buik groeit. Ik ga me niets meer aantrekken van je pijn, je ongemak of je gemoedsgesteldheid. Wat mij betreft hoor je bij het meubilair. Is dat duidelijk?’

‘Ik doe alles wat u wilt,’ zeg ik. ‘Sla haar alstublieft niet meer.’

De hertogin wordt heel stil. Haar gelaatsuitdrukking wordt zachter en ze zucht. ‘Goed dan,’ zegt ze.

Ze loopt naar Annabelle, die voorovergebogen zit. In één vloeiende beweging trekt ze Annabelle aan haar haren overeind en haar hoofd naar achteren.

‘Weet je, Violet,’ zegt de hertogin, ‘ik gaf om je. Echt waar.’ Ze blijft me aankijken met een blik die oprecht triest lijkt. ‘Waarom heb je me dit aangedaan?’

Ik zie het mes in haar hand niet... ik zie alleen een zilverkleurige flits die langs Annabelles keel wordt gehaald. Annabelle spert, eerder van verbijstering dan van pijn, haar ogen wijd open terwijl er een rode snee in haar hals verschijnt.

‘NEE!’ roep ik. Annabelle kijkt me aan, haar gezicht zo lief en kwetsbaar, en nu herken ik de vraag, die zo duidelijk van haar gezicht af te lezen is dat ze haar lei niet nodig heeft.

Waarom?

Bloed gutst over haar borst en kleurt haar nachthemd felrood. Dan zakt ze op de vloer in elkaar.

Er klinkt een luid, dierlijk gejangk en het duurt even voor ik me realiseer dat het van mij komt. Ik ruk aan mijn boeien, negeer de pijn in mijn rug en polsen, voel die zelfs bijna niet, want als ik maar bij Annabelle kan komen, dan kan ik dit weer goedmaken; als ik haar maar in mijn armen kan nemen, dan kan ik haar terugbrengen. Er moet een manier zijn om haar terug te brengen, want ze kan niet dood zijn, ze kan niet...

Annabelles ogen zijn open, leeg, en staren me aan terwijl het bloed uit de wond in haar hals gutst en over het tapijt naar me toe stroomt.

‘Je moest gestraft worden voor wat je hebt gedaan,’ zegt de hertogin, die het mes afveegt aan de mouw van haar kamerjas. ‘En zij ook.’

Achteloos alsof het niets is stapt ze over Annabelles lichaam heen en doet ze de deur open. Ik vang een glimp op van mijn salon en de twee regimenters die me bewaken voordat de deur dichtgaat en ik alleen achterblijf met het lijk van het meisje dat mijn enige vriendin was in dit paleis.

~ Twee ~

IK VAL OP MIJN KNIEËN NEER.

Mijn schouders protesteren omdat het touw mijn armen in een ongemakkelijke houding omhoogtrekt, maar het kan me niets schelen. Mijn benen kunnen me niet meer houden.

Al het bloed is uit Annabelles lichaam gelopen. Ik tuur naar haar prachtige, warme, vriendelijke gezicht en zie alleen maar het meisje dat die eerste nacht bij me bleef, al mocht ze dat eigenlijk niet, het meisje dat me na Dahlia's begrafenis op een stapel vernielde jurken in haar armen hield, dat me bijna altijd versloeg met halma, elke avond mijn haren borstelde en als eerste hier mijn naam wist.

Ik hield van haar. En door mij is ze dood.

'Het spijt me,' fluister ik en de tranen die ik tot nu toe heb weten tegen te houden stromen als kleine riviertjes over mijn wangen. 'Het spijt me zo, Annabelle.'

De zekerheid van haar dood doet me wegzakken in een gapende, einde-loze spelonk van verdriet. De tranen veranderen in snikken die mijn borst verscheuren en ik huil tot mijn keel rauw is en mijn longen pijn doen, tot het plekje in mijn hart waar Annabelle voorheen zat niets anders is dan een grote leegte.

De tijd verstrijkt.

Op een gegeven moment merk ik dat mijn schoudergewrichten pijn doen, een doffe, brandende pijn die me van mijn verdriet afleidt. Maar ik heb de puf niet om van houding te veranderen.

Ik hoor iets buiten mijn kamer... een zacht ploepje en dan twee dreunen. Misschien is de hertogin terug. Ik ben benieuwd wie ze nu voor mijn ogen zal vermoorden.

De deur gaat open en er komt een regimenteer binnen. Hij is alleen – wat ik meteen al vreemd vind – en doet de deur achter zich dicht. Hij kijkt even vol afgrijzen naar het lijk van mijn vriendin en haast zich dan naar mij toe.

‘Alles goed met je?’ vraagt hij. Ik heb nog nooit een van de regimenteers van de hertogin iets horen zeggen, maar deze klinkt ontzettend bekend. Het komt zelfs niet bij me op hem te antwoorden.

Hij haalt iets uit zijn riem en even later zijn mijn armen los... ik zak om-laag, kan zelfs de moeite niet nemen mijn val te breken. Hij vangt me op.

‘Violet,’ fluistert hij, ‘ben je gewond?’

Hoe kan een regimenteer nou mijn naam kennen? Hij schudt me zacht door elkaar en dan zie ik zijn gezicht.

‘Garnet?’ probeer ik te vragen, maar mijn mond is te droog.

‘Kom mee,’ zegt hij. ‘We moeten hier weg. We hebben niet veel tijd.’

Hij trekt me ruw overeind. Ik strompel een paar passen en val bij Annabelles lichaam op mijn knieën. Haar bloed op het tapijt is nog steeds nat... ik voel dat het in mijn nachthemd trekt. Ik strijk een lok haar achter haar oor.

‘Het spijt me zo,’ fluister ik. Heel teder druk ik haar ogen met mijn vingertoppen dicht.

‘Violet,’ zegt Garnet, ‘we moeten gaan.’

Ik kus de zijkant van haar hoofd, het plekje net boven haar oor. Haar haar ruikt naar lelies.

‘Vaarwel, Annabelle,’ fluister ik.

Dan dwing ik mezelf op te staan. Garnet heeft gelijk. We moeten gaan. Ash leeft nog. Ik kan hem nog redden.

Garnet opent de deur en ik zie de twee regimenters op de grond liggen. Ik vraag me even af of ze dood of bewusteloos zijn, maar realiseer me dan dat het me niets kan schelen.

We haasten ons door mijn salon en mijn vertrekken uit. De bloemengang is verlaten, maar Garnet gaat rechtsaf, op weg naar een van de minder vaak gebruikte trappen aan de achterkant van het paleis.

‘Heeft Lucien je gestuurd?’ fluister ik.

‘Lucien weet nog van niets,’ antwoordt hij. ‘Ik kon hem niet bereiken.’

‘Waar gaan we heen?’

‘Hou op met al die vragen!’ snauwt hij. We bereiken de trap en haasten ons naar beneden. Onder mijn voeten kraakt een plank.

Het is akelig stil op de benedenverdieping. De deuren naar de balzaal staan open en lange, schuine stroken maanlicht reiken naar ons over de parketvloer. Ik herinner me de eerste keer dat ik ’s avonds laat door deze gangen sloop, om Ash in zijn slaapkamer op te zoeken.

‘Waar is de kerker?’ fluister ik.

Garnet reageert niet.

Ik pak hem bij zijn arm. ‘Garnet, waar is de kerker? We moeten Ash halen.’

‘Hou je nou eindelijk je mond? We moeten jóú hier weg zien te krijgen.’

Er dringt een vertrouwde geur mijn neus binnen en zonder erover na te denken doe ik deur naar de rookkamer van de hertog open en trek ik Garnet mee naar binnen.

‘Wat doe je?’ vraagt hij tussen opeengeklemd tanden door.

‘We gaan niet weg zonder hem,’ zeg ik.

‘Hij hoort niet bij de afspraak.’

‘Als we hem hier achterlaten, gaat hij dood.’

‘En?’

‘Ik heb net moeten toekijken hoe Annabelle werd vermoord en leegbloedde.’ Langzaam verkrampst er iets in mijn borst. ‘Ze was een van de vriendelijkste, liefste mensen die ik ooit heb gekend en door mij is ze nu dood. Als

zij nou in die kerker lag? Zou je haar dan achterlaten om te worden geëxecuteerd? Ik heb jullie samen gezien. Je was aardig tegen haar. Ze vond je leuk. Betekent haar leven dan niets?’

Garnet is niet op zijn gemak. ‘Luister, dit valt niet onder mijn takenpakket, oké?’ zegt hij. ‘Ik ben hier niet om een tragisch liefdeskoppel te herenigen.’

‘Daar gaat het niet om. We hebben het over iemands leven! Waarom ben je dan wel hier?’

‘Ik ben Lucien iets verschuldigd. Ik heb hem beloofd je te helpen.’

‘Help me dan ook,’ zeg ik.

‘Ik snap het niet,’ zegt hij. ‘Hij is maar een gezelschapsjongen. Daar zijn er honderden van.’

‘En Annabelle was máár een dienstmeisje. En ik ben máár een surrogaat, bijt ik hem toe. ‘Je klinkt precies als je moeder.’

Garnet verstart.

‘Moet je dit zien,’ zeg ik, mijn bloederige nachthemd vastpakkend. ‘Dit is haar bloed. Je moeder heeft dit gedaan. Waar houdt het op? Hoeveel onschuldige mensen moeten er nog sterven door haar?’

Hij zwijgt even. ‘Vooruit dan maar,’ zegt hij dan. ‘Ik zal je helpen. Maar verwacht niet van me dat ik ervoor opdraai als we betrap worden.’

‘Waarom zou ik dat nou verwachten,’ mompel ik. We sluipen de kamer uit en weer de gang in, langs de bibliotheek. Links van ons is een brede deur met een zware klink.

‘Hou dit even vast,’ zegt Garnet, die me iets aangeeft wat eruitziet als een grote marmeren knikker, ongeveer zo groot als een ei. Het oppervlak is onnatuurlijk glad.

‘Wat is dit?’ vraag ik.

‘Daar gaan de bewakers knock-out door,’ zegt hij. ‘Vraag me niet hoe. Lucien heeft het gemaakt. Zo heb ik jou uit je vertrekken gekregen zonder dat de regimenters me zagen.’

Garnet pakt een sleutelring en steekt een grote ijzeren sleutel in het slot. De deur gaat met een gedempt gekreun open. Hij draait zich naar me om en pakt de knikker van me terug.

‘Normaal zou ik zeggen dat dames voorgaan,’ zegt hij, ‘maar gezien de

omstandigheden denk ik dat we de beleefdheden maar moeten laten varen.’

De gang doet me denken aan de geheime doorgang naar Ash’ kamer... de muren en vloeren zijn van steen, dat koud is onder mijn blote voeten, en de gang wordt verlicht door zwakke gloeibollen. Voor me leidt een lange trap naar beneden en ik neem de treden voorzichtiger dan nodig is, alert op andere geluiden dan die van Garnets laarzen en mijn blote voeten. Tegen de tijd dat we beneden aankomen, ril ik in de koude, mufte lucht. Voor ons staat een andere houten deur met ijzeren spijlen bovenin op een kier.

Garnet fronst.

‘Wat?’ fluister ik.

Maar als ik de deur openduw, ben ik elke gedachte aan stilte en heimelijkheid vergeten.

‘O!’ roep ik.

Ash ligt een paar meter verderop als een zielig hoopje op de vloer van een cel. Ik ren erheen, laat me op mijn knieën vallen en pak de koude tralies vast.

‘Ash,’ zeg ik. Er zit gestold bloed op zijn gezicht en in zijn haar. Zijn jukbeen is zwaar gekneusd en hij heeft een snee in zijn voorhoofd. Hij draagt alleen zijn katoenen pyjamabroek; zijn borst en voeten zijn bloot. Als hij bij bewustzijn was geweest zou hij het vast ijskoud hebben gehad.

‘Ash,’ zeg ik, luider. ‘Ash, word wakker.’ Ik steek mijn armen door de tralies, maar hij ligt te ver bij me vandaan. ‘Garnet, waar zijn de sleutels?’

Hij komt naast me staan. ‘Dat weet ik niet,’ zegt hij. ‘De sleutels voor de cellen zitten niet aan deze ring.’

Een golf van wanhoop dreigt me te verpletteren, maar ik bijt op mijn tanden en dring hem terug. Ik heb geen tijd om de hoop te verliezen. ‘We moeten toch iets kunnen doen. Ze moeten hier ergens zijn. Ash!’ Ik ruk aan de tralies, een zinloze poging. ‘Word wakker, alsjeblieft!’

‘Zoeken jullie iets?’

Ik verstar inwendig als Carnelian uit de schaduw achter de houten deur tevoorschijn komt met in haar ene hand een kleine gouden sleutel.

‘Carnelian, wat heb je gedaan?’ vraagt Garnet, zijn ogen wijd opengesperd, maar niet op haar gericht. Ik volg zijn blik naar de lichamen van twee regiments, die achter de open deur van een lege cel liggen.

Carnelian houdt haar andere hand omhoog en laat hem een injectiespuit zien. ‘Weet je, het is grappig wat je allemaal kunt doen als niemand iets om je geeft. Waar je heen kunt gaan. Wie je kunt manipuleren. De dokter heeft me een keer wat dingen laten zien, toen ik deed alsof ik belangstelling had voor geneeskunde.’ Ze kijkt vol genegenheid naar de naald. ‘Ze zijn niet dood,’ zegt ze, ‘alleen verlamd. En bewusteloos. Zij onderschatten me ook. Ik zag het in hun ogen. Arme kleine Carnelian. Arme, lelijke, domme Carnelian.’

‘Moeder zal je vermoorden,’ zegt Garnet.

‘Jou ook,’ antwoordt Carnelian. ‘Wat doe je hier met haar?’

‘Maak de cel open,’ zeg ik.

Haar ogen schieten vuur. ‘Jij had niet met hem samen moeten zijn. Hij was van mij. Waarom heb je hem van me afgepakt?’

‘Ik heb niets van je afgepakt,’ bijt ik haar toe. ‘Hij is geen puppy of sieraad. Hij is een mens.’

‘Ik weet wie hij is,’ zegt ze. ‘Ik ken hem beter dan jij.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Hij heeft me dingen verteld die hij aan niemand anders heeft verteld! Dat heeft hij zelf gezegd. En ik... ik...’ Er verschijnen rode vlekken op haar wangen. ‘Ik heb hem mijn geheimen toevertrouwd. Hij zou voor altijd bij me blijven.’

‘Hij had niet kunnen blijven, Carnelian. Hij zou zijn weggestuurd zodra jij verloofd was.’

‘Ik werkte aan een plan,’ zegt ze. ‘Ik zou wel iets bedacht hebben.’

‘Dat doet er nu allemaal niet meer toe, want als je die deur niet openmaakt, wordt hij geëxecuteerd.’ Ik kijk naar de sleutel in haar hand. ‘Wil je dat dan?’

‘Ik wil niet dat hij met jou samen is.’

‘Dus zie je hem liever dood?’

Een zacht gekreun uit Ash’ cel brengt ons tot zwijgen.

‘Ash,’ zeg ik, en ik draai me om en druk mijn gezicht tegen de tralies.

Ash’ oogleden fladderen een paar keer en dan blijven zijn ogen open. Zodra hij me ziet verschijnt er een glimlach op zijn gehavende gezicht.

‘Violet?’ zegt hij schor. ‘Waar zijn we?’ Hij legt zijn hoofd in zijn nek en kijkt om zich heen. ‘O, ja.’

‘Niks aan de hand. Ik kom je redden.’ Ik klink niet zo overtuigd als ik zou willen.

‘Dat is fijn,’ verzucht hij. Zijn ogen draaien even weg, maar dan richt hij ze weer op mij. ‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’

‘Met mij is alles in orde,’ zeg ik.

Ash duwt zich voorzichtig overeind. Hij jammert even en legt zijn hand tegen zijn gezwollen wang. ‘Tja,’ zegt hij, naar de deur van zijn cel kruipend, ‘hoe kom ik aan de andere kant van de tralies?’

Ik kijk over mijn schouder en Ash lijkt nu pas te merken dat we gezelschap hebben.

Hij fronst zijn voorhoofd wanneer hij Garnet en vervolgens Carnelian ziet, die de spuit heeft laten zakken.

‘Carnelian heeft de sleutel,’ zeg ik. Ik onderdruk mijn aandrang bij hem te blijven, sta op en doe een paar stappen naar achteren. Ikzelf kan er niet voor zorgen dat Carnelian de deur opendoet, maar Ash wel.

Ze komt langzaam naar voren, strak naar Ash’ gezicht kijkend. Wanneer ze zijn cel bereikt, laat ze zich op dezelfde plek op haar knieën zakken als waar ik net zat.

‘Het spijt me heel erg,’ fluistert ze, haar hand om de zijne rond de ijzeren tralie geslagen. ‘Ik dacht dat we samen zouden kunnen zijn als ik me van haar kon ontdoen.’

Ash slaagt er weer in te glimlachen. ‘Ik weet het.’

‘Ik dacht... ik had een plan...’

‘Ik weet het,’ zegt Ash weer, ‘maar het zou niet gewerkt hebben.’

‘Omdat je hoe dan ook niet bij me kunt blijven.’

‘Nee,’ zegt hij zacht, ‘dat kan ik niet.’

‘Mag ik één ding vragen?’ De sleutel gaat richting het slot.

‘Natuurlijk.’

‘Was er ook maar iets tussen ons... echt?’

Ash brengt zijn hoofd zo dicht bij het hare dat ik het wil uitschreeuwen. Hij fluistert iets wat ik niet kan horen en Carnelians hele gezicht klaart op.

Even later kijkt ze terug, draait ze de sleutel in het slot om en doet ze de deur open.

Ik sta meteen naast Ash en help hem overeind.

Carnelian kijkt me lelijk aan. ‘Voor hém zal ik mijn mond houden. Ik doe dit niet voor jou.’

Ik krijg de kans niet te reageren, want Garnet is me voor.

‘Ja, oké, hoewel dit allemaal ontzettend onderhoudend was, is het echt hoog tijd dat we gaan.’

‘Gaat het?’ fluister ik Ash toe. Zijn borst is koud tegen mijn zijden nachthemd, maar wanneer hij zijn armen om me heen slaat, voelen die sterk aan.

‘Laten we maken dat we hier weggkomen,’ fluistert hij terug.

‘Kop op, nichtje,’ zegt Garnet als Carnelian met een half woedende, half gekwelde uitdrukking naar Ash en mij kijkt. ‘Denk je het gezicht van moeder eens in als ze ontdekt dat ze allebei weg zijn.’

Carnelians mondhoek trekt iets omhoog.

Garnet knikt. ‘Bedankt voor je hulp,’ zegt hij, en hij steekt zijn hand op. Dan wendt hij zich naar ons. ‘Laten we gaan.’